

Ben Hur.

En Fortælling fra Kristi Tid

af

Lewis Wallace.

Washington General, forfatteren af "Ben Hur" og "The Light in the Piazza".

Udgivet af B. W. Moller.

(Kortstat.)

Nu, ved Balthasars Fortælling, syntes Taagen at være blevet spredt for ham: her var Færeten, Jobernes Konge, en Søn af Judas Løve-Stamme!

Men saa dette Rige, som Balthasar havde talt om: et Rige i Sjælene!

„Det er Døsmme!“ gentog han efter Scheiten. Og han minde sig om Ord: at Simonides skulde give ham klarere Billed. — „Simonides!“ mumlede han hidtligt, „altid Simonides! Den trofaste! det er ikke en, man gaar til for at erfare Sandheden! Jeg gør det i al Fald ikke! . . . Men tøv, der er nogen, der synger! En Kvindestemme! . . . Den kommer nærmere!“

Ude paa Floden kom glidende en lille Baad — han hørte de sagte Røsteflag — og Stemmen: det var Græst, der blev sunget . . . Langsomt gled Baaden forbi . . .

„Jeg kunde høre Stemmen“, sagde han hen for sig; „det var Balthasars Datter, — hvor hun er smuk!“

Og hans Hjerte kom til at banke . . . Men i det samme dukkede frem for hans Sjæls Øje et andet Ansigt, lige saa smukt, men færet, barnligere, mildere.

„Efter!“ mumlede han smilende . . .

Han tænkte langsomt om og gik tilbage til Teltet. Hans Hjerte, der var fuldt af Bymring og Hævnplaner, havde ikke Rum for Kærlighed. Og dog maatte han ufælselig tænke paa de to, — Balthasars Datter og Efter!

Anden Bog.

I.

Morgenen efter Baktanalet i Palads-Salen saa Divanen fuld af unge Patriciere. Konsul Maxentius kunde komme, om han vilde, og Legionen kunde i pralende Vaaben-Smykke marchere ned fra Sulpis-Bjergene for at tage imod ham, og Antiochia kunde udfolde af sin stjerlandte Pomp til hans Ære: de vilde sive videre paa det Sted, hvor de var dumpet om, eller hvor ligegeblidige Slaver havde lagt dem . . . Imidlertid var alle disse Deltagerne i Gildet saa forsmædeligt medtagne. Hvad f. Eks. Mesfala angaar, saa havde han rejst sig, saasnart Dagslyset begyndte at tinte ind gennem Loft-Ruderne, og han havde taget Kranse af sit Hoved til Tegn paa, at nu var Fæsten forbi. Derefter havde han hyllet sig ind i sin Toga, havde set med et spidst Smil ned gennem Salen, og havde saa, med rolig Anstand, begivet sig hjem til sit Kvarter.

Tre Timer senere traadte to Bude ind til ham og modtog hver af hans egen Haand en lille forseglet Pakke, som de skulde bringe til Procuratoren Valerius Gratus i Caesarea. Det ene Bud skulde gaa over Land, det andet til Søs; begge skulde udbvide den største Forsigtighed og flynde sig. Pakkerne, de førte med sig, indeholdt et og samme Strikstykke, hvoraf Hoved-Indholdet var følgende:

Antiochia, 12. Juli.

Mesfala til Gratus.

Jeg har en mærkværdig og vigtig Tilbragelse af melde Dig, som — stent den endnu for en Del kun beror paa Formodninger — sikkert straks vil lægge Beslag paa dine Tanker.

Tillad mig først at erindre Dig om, at der for en Del Aar siden boede i Jerusalem en fyrstelig Familie, som var umaabelig rig, — den førte Navnet „Hur“. Et Aar, som Du har i Hovedet den Dag i Dag, vil forresten kunne huske Dig paa den. Som Straf for et Angreb mod dit Liv — Guberne forhindrer, for en rolig Samvittigheds Skyld, at det nogeninde skulde blive bevist at have været et uoverlagt Tilfælde! — blev Familien grebet og stæftet af Vejen og dens Formue konfiskeret. Da dette skete med Keiserens Billigelse — gid hans Altere altid maa staa blomstertjæmpt! — turde der næppe klæde Dadel ved Rigdommen, som tilfød os ad den Vej; jeg vil aldrig opføre at være Dig taknemlig for den, i alt Fald ikke saa længe jeg, som nu, kan glæde mig ved at være i uomtvistet Besiddelse af den Part, der tilfaldt mig.

Du erindrer nok fremdeles, at Du med Hensyn til Familien Hur traf saadanne Bestemmelser, som vi begge den Gang ansaa for de virksomste til at sikre Opfyldelsen af vort Hjem, nemlig de paagældendes Tavshed og utvivlsomme, om end naturlige Død. Du ved, hvad Du befalede angaaende Misbæderens Moder og Søster; og naar jeg nu beider Dig meddele mig, om de paagældende lever endnu, eller de er døde, stoler jeg paa, at din Eftværdighed ikke vil nægte mig den begærede Oplysning.

Sagen er denne. Den egentlige Misbæder blev, som Du mindes, dømt paa Livstid til Galejerne; og jeg saa selv den strikfrie Erklæring fra Tribunen paa en Galej, om at han var rigtigt blevet afleveret der. Tager man Hensyn til den gennemsnitlige Levetid paa Galejerne, skulde han nu være død for en fem Aar siden. Det var jeg ogsaa overbevist om var sket, indtil man i Nat fortalte mig en befrydende Historie . . .

(Her fulgte saa Fortællingen om Ben Hurs Adoption af Quintus Arrius og om Mesfalas Møde med Ben Hur i Daphnes Grotte . . . Derefter fortsattes der.)

„Han lever allsaa, er rig, er rimeligvis romersk Borgere, han pønser paa Hævn og — ja, Du staar vel for fast, til at Du behøver at angste Dig; men at der kan være Fare for mig, ved Du selv. Jeg stiller mig under din Beskyttelse og vent, at Du træffer en Bestemmelse, som forener Maxentius Rigtig med Casars Beslutning. For at være ganske sikker sender jeg Dig dette Brev ad to Veje og med to Bude. Dit Svar afventer jeg her. Hvor længe Ben Hur bliver her, afhænger naturligvis af hans Hærvæsen, Konsulen. Men Konsulen kan jo umuligt faa samlet og adskilt sin Hær før i det tidligste paa en Maanedg Tid . . . Forelsbig, har jeg ladet mig fortælle, er der Nime-

lighed for, at Ben Hur er søgt ud i Palmelunden til Forræderer Scheit Iherim, som ikke vedblivende bør have Lov at trodses os. (Du skal ikke undre Dig, om en af Maxentius' første Forholdsregler kommer til at bestaa i, at han lader denne Araber bringe ombord paa et Skib og føre til Rom). Jeg meddeler Dig dette om Opholdsstedet, for det Tilfælde det kunde have Indflydelse paa, hvad Du beslutter. Thi saa meget har jeg da lært — og smigrer mig med for saa vidt at have taget til i Visdom, — at ved hver Handling er der tre Ting at overveje: Tid, Sted og Midler.

Bestemmer Du, at Stedet skal være her, saa vil ikke med at overdrage Sagen til mig, din hengioneste Ven og lydigste Discipel.“

— Omtrent ved den Tid, da Mesfala affendte Budene med dette Brev (det var som sagt tidlig om Morgen), traadte Ben Hur ind i Scheitens Telt. Han havde badet, havde spist Brod, og mødte nu iført en fortæret romersk Under-Tunita. Scheiten, der sad paa Divanen, hilste ham med et Fæd være med Dig, Arrius' Søn! — og mønstrede med Velbehag hans unge, kraftige Stikkelse. — „Ja Hestene er rede“, sagde han, „og jeg med. — Er Du det?“

Jo, det var Ben Hur . . . Saa slappede Scheiten i Hænderne og gav Orde til, at Hestene skulde føres frem. „Er de spændt for?“ spurgte Ben Hur.

„Nej.“

„Saa beider jeg Dig om, at jeg selv maa lægge Tøjet paa dem. Jeg maa se at lære Dyrene at lende: hvad Karakter hver af dem har, hvem af dem der skal opmuntres, og hvem der skal holdes tilbage. Og de maa ogsaa lære mig i g at lende. Vær saa god at lade Tøjet bringe herind. Vognen agter jeg ikke at bruge i Dag. I Stedet for vilde jeg gerne have en femte Hest, uden Sadel, og om muligt lige saa hurtigt som de andre.“

Iherim begyndte at blive nysgerrig. Han kaldte paa en Tjener og befalede ham at bringe Seletøjet. „Og lad mig saa faa Sirius frem!“ sagde han. „Sirius er min Kæledagge“, tilføjede han, „det er Fæderen til de fire andre. Moderen, Mira, er blevet hjemme; den er altfor kostbar, til at vi tør udsætte den for Fare, ja jeg tror ikke en Gang, Stammen vil finde sig i det, om jeg tog den med. Den er Stammens Besættelse. I Iherim Ryttere, Orkenens Søner, spørger i Dag: „Har Du hørt noget til Mira?“ og naar der svares: „Hun har det godt“, siger de: „Gud er god, lovede være Gud!“

„Sirius — og Mira?“ sagde Ben Hur, og gik fra den ene til den anden af Hestene, som imidlertid var blevet sluppet ind i Teltet: „det er jo lutter Stjerne-Navne?“

„Ja, netop“, svarede Scheiten. „Har Du nogeninde tilbragt en Nat i Kæten? Naa ikke? Ja, saa kan Du heller ikke forskaa, hvordan vi Arabere forlader os paa Stjernerne. Og til Tak giver vi vore Kæledaggers Navn efter dem. Ser Du, den der — det er „Rigel“, — og den der er „Antares“, — og den der hedder „Atair“, og den, Du nu gaar hen til, det er „Aldebaran“. . . ja, den er den yngste, men ikke den ringeste, kan Du tro! den vil føre Dig mod Vinden, saa det sufer for dine Dren som i en Storm. Hvor Du forlanger det, der gaar den, Søn af Arrius! ja ved Salomos Herlighed, den vil føre Dig lige ind i Lovens Gub, om Du har Mod til at sige den derind!“

Ben Hur havde imidlertid givet Hestene Bidsler paa og trukket dem ud af Teltet. Han stod nu og ordnede de Styre-Linen. Den løb, naar der torted, gennem en Ring paa Vognsengen og derfra hen til de enkelte Heste, hvor den befæstede i en Ring paa Indersiden af Bidslet.

„Kom saa med Sirius!“ sagde Ben Hur — og svang sig, saa behændigt som en Araber, op paa dens Ryg. — „Og Tøjlerne!“ Han fik dem og sondrede dem omhyggeligt fra hinanden. — „Ja, saa er jeg rede, Scheit Iherim“, sagde han. „Send nu en Færet i Forvejen og nogle Tjenerne med Vand!“

Det lod til, at Ben Hur og Hestene allerede forstod hinanden. Han tordede dem sikkert og holdt dem nysgjægtigt, som de skulde have løbet foran Vognen, — der var ingen anden Forskel, end at han red paa Sirius i Stedet for at sika paa en Vogn. Scheiten saa opmærksom og tilfreds til: „Han er ingen Romer, nej ved Guds Herlighed om han er!“ mumlede han og strøg ivrigt sit Stæg, medens han fulgte efter til Fods. De øvrige Teltboere var kommet til. Ben Hur lod Firspejndet strække ud, først langsomt og i lige Linie, saa i fæde videre og videre Kredse, saa igen i ganske smaa Kredse, og endelig styrede han det nu til højre, saa atter pludselig til Venstre, nu fremad og nu tilbage, i uafbrudt Skift. Saadan blev han ved vel en Time. Saa kom han med Hestene i Stridgang hen til Scheiten.

„Der behøves blot lidt stadig Øvelse“, sagde han. „Jeg opstiller Dig til, at Du efter saadanne Heste. Se!“ — han var staaet af og slappede Dyrene, — „deres Skind er blødt som Sød, de aander saa let, som da de begyndte. Det skulde gaa underligt til, om vi ikke med de Heste skulde tilkæmpe os Sejr og —“

Han stoppede i det, blev rød i hovedet og bukkede: thi just i det samme havde han opdaget, ved Scheitens Side, Balthasar, som stod støttet til sin Staa, samt to læt tilfældige Kvinder. Han saa med bankende Hjerte paa den ene af dem og tænkte: „Hun er det Ægypterinden!“

Iherim maatte fuldføre Sætningen, som Ben Hur ikke havde faaet færdig. „Og Havn!“ sagde han. „Ja, jeg er rolig, — Du er den Mand, jeg kan bruge. Alvor Enden som Begyndelsen, skal Du erfare, hvad der kan ligge i en Arabers Haand, naar han har Midler til at belønne.“

„Jeg takker Dig“, svarede Ben Hur erødvigt. — „Men lad mig nu faa Lov at vandre Hestene.“

Han gjorde det — og svang sig saa op igen paa Sirius og fortsatte Øvelsen, i Træk, i Galop, i Karriere. Tilskuerne beundrede, saa kyndigt som han førte Tøjlerne, og de var fulde af Loyaliteter over Firspejndet, der fulgtes ad, som var det trukket paa en Snor . . . Midt under Øvelserne kom Walluch og søgte straks hen til Scheiten. „Jeg har Bud til Dig“, sagde han, „fra Røbmanden Simonides.“

„Fra Simonides?“ udbød Araberen: „gid Abbaddon knuse alle hans Hjender! — Lad mig høre!“

„Han paalagde mig først at ønske Dig Guds hellige Fæd, og saa at give Dig disse to Brede med Bøn om, at Du vilde læse dem straks.“

Scheiten brød Seglet paa den lille Pakke, som Walluch havde raft ham; og ud af den fine Linnedes Indpakning tog han to Brede, som han ivrigt gav sig til at læse . . . Det ene var blot en Andefaling for Ben Hur samt en Indbydelse til Scheiten om at gæste Simonides samme eller næste Dag; saa skulde Simonides fortælle ham Ben Hurs underlige Historie. Desuden bragte Brevet en Indbydelse til Scheiten, hans Fremmede og hans Følge om at være Simonides' Gæster under de offentlige Lege, som skulde afholdes i Staden, og hvortil Simonides allerede havde firtet sig Pladsfer. — Det andet Brev lod saaledes:

„Simonides til Scheit Iherim.“

Min Ven. Jeg sender Dig Bud af min lange Erfarening. Der er et Tegn, som alle Ætte-Romere — hvis de da har Benge eller Gjemdom, der kan røves, — bør lægge vel Mærke til og lade sig adbaare af: det er, naar en højstaaende, magtig Romer indtræffer til det Sted, hvor han har Myndighed. Konsul Maxentius ventes hertil i Dag. Tænk derover. Og saa endnu blot et Raad. Skift som snarest Bud til dine Vægere ved alle Veje, der fører fra Antiochia mod Syd, og befal dem at undersøge alle Bud, som afgaar herfra eller kommer hertil. Finder de noget Budskab, som angaar Dig, saa forlang at se det. Dette burde Du maatte allerede have udført; men dine Vægere tender vel Genveje og Krogveje, saa de kan naa at faa fat selv i Bude, som maatte blive affendt i Dag fra Antiochia. Opfæt det nu blot ikke! Og brand dette Brev, saasnart Du har læst det.

Din Ven Simonides.“

Det Brev læste Scheiten to Gange. Saa viklede han det igen i Linnedet, og gemte den lille Pakke under sit Bælte.

Lidt efter var Øvelserne forbi. Ben Hur kom hen til Scheiten og sagde: „Hvis Du tillader det, saa vil jeg bringe Hestene tilbage til Teltet — og saa prøve med dem igen i Eftermiddag.“

„De er dine til efter Legene, Søn af Arrius!“ løb Svaret. „Handl med dem, som Du selv vil. Paa et Par Timer har Du bragt dem videre, end Romeren — gid Sjakalerne gnave hans Ben! — vilde have kunnet bringe dem i fjorten Dage. Ved Guds Herlighed! vi skal fejre!“

Ben Hur blev inde i Teltet hos Hestene, til de var blevet passede. Saa isferte han sig igen sin jødiske Dragt, og gik derpaa længe op og ned udenfor Teltene med Walluch. Han bad denne om at vise ham nogle Tjenerer. Først skulde han fra Herberget inde i Staden staa hans Tøj herud; og dernæst skulde han søge at staa ham at vide, om Scheiten havde anmeldt rigtig fine Heste til Væddeløstjelen, hvad Farve deres Stræker skulde være, og hvad Nummer i Rakken han vilde faa. Om muligt skulde Walluch sørge for, at Ben Hur kom til at føre lige ved Siden af Mesfala; og endelig skulde Walluch se at faa maalt, hvor høj Mesfalas Vogn var. „Han maa ikke have en virtelig Jordel fremfor mig. Hans Pragt og Pomp beridom under jeg ham gerne, — besejrer jeg ham, saa vil min Triumf derved blot synes saa meget desto større!“

Walluch lovede at gøre sit bedste — og vendte fort efter tilbage til Staden . . . Imidlertid havde Scheit Iherim efter Simonides' Raad affendt et ridende Bud til sine Vægere. Det var en Araber; han havde intet striftligt hos sig . . .

Omtrent ved den tredje Time næste Dag steg udenfor Teltene en Mand af Hesten, som Iherim straks saa var et Medlem af hans Stamme. Budet sagde: „Man har befalede mig, Scheit, at give Dig denne Pakke og bede Dig straks at aabne den og læse Indholdet. Er der Svar, skal jeg vente efter det.“

Iherim saa paa Pakken. Seglet var allerede brudt. Adressen lød: „Til Valerius Gratus i Caesarea.“

„Abbaddon ta' ham!“ brummede Scheiten, da han saa, at Brevet var stævet paa Latin. Græske og arabiske Skrifttegn kunde han læse; men af romerske Bogstaver kendte han kun de store. — „Hvor er den unge Israelit?“ spurgte han.

„Ude med Hestene paa Sletten“, blev der svaret. Scheiten sat Pakken til sig og svang sig op paa en Hest . . . I det samme fik han Øje paa en Fremmed, der lod til at komme inde fra Staden.

„Jeg søger Scheit Iherim, den velvillige“, sagde den Fremmede, som aabenbart var en Romer . . . „Jeg har hørt, Du har Brug for en Vognstyrer til Legene.“

Iherim løber truslede til et overlegent Smil. „Jeg har en Vognstyrer! Saa Du kun!“ svarede han — og vilde til at ride sin Vej.

Men den Fremmede blev staaende og sagde: „Jeg er en stor Beundrer af Heste, Scheit. Og man har sagt mig, at dine var de bedste i Verden.“

Det smigrede den gamle. Han var paa Nippet til at blide og vise sine Statte frem, — men betænkte sig dog og sagde: „Ja en anden Gang skal jeg vise Dig dem. For Øjeblikket er jeg optaget.“

Og han red ud ad Sletten til . . . Den Fremmede begav sig smilende tilbage til Byen. Han havde opnaet, hvad han vilde . . . Fra den Dag og lige til Dagen før de offentlige Lege kom der nemlig daglig en — ja undertiden to og tre — fra Staden til Palmelunden og tilbød at føre Hestene for Scheiten. Alle var de sendt af Mesfala, — de skulde staa Besked om Ben Hur.

II.

Scheiten blev holdende og saa til, indtil Ben Hur var færdig med Formiddags-Øvelsen og kom hen til ham med Hestene. — „Fra i Eftermiddag“, sagde Ben Hur og slappede Ribesjæftens Hals, „behøver jeg ikke længer denne. Nu vil jeg tage Vognen frem.“

„Allerede?“ spurgte Iherim.

„Ja — de Heste er jo saa kloge som Mennesker og lader sig selv at more sig ved Øvelserne . . . Den der — Aldebaran, ikke sandt? —“ (og han slog med Styre-Linen hen over Hængen paa den yngste Hest), „er ellers langt den hurtigste. Paa en Væddeløbs-Bane vilde den lade de andre langt bag ved sig.“

Iherim strøg sit Stæg og spurgte hidtligt: „Saa! saa den er den hurtigste? Hvad for en er da den langsomste?“

„Det er den der.“ (Ben Hur staktede med Styre-Linen Antares over Røggen.) „Men den vil alligevel bringe Sejren hjem; for efter den har løbet den ublagne Dag, vil den ved Aftenstid udfolde sin største Hurtighed.“

„Om! der kan være noget i det!“

„Der er kun en Ting, jeg er bange for, Scheit! I deres Begærlighed efter at seje viger Romerne ikke tilbage for noget som helt Kneb. Had derfor, indtil Legene er forbi, et vaagent Øje med dine Heste! Lad ingen Fremmed bare saa meget som se dem, og sæt Bagt ved dem baade Dag og Nat . . . Saa er jeg ikke angstelig for Udfaldet.“

De var kommet hen til Teltet og stod af.

„Jeg skal gøre, som Du ønsker“, svarede Scheiten. „Ved Guds Herlighed! ikke en uden mine tro Tjenerer skal faa Lov at røre Dyrene . . . Men se nu en Gang her, Søn af Arrius!“ (Han trak den lille Pakke frem og aabnede den langsomt, medens de gik hen til Divanen og satte sig). „Tag og overfæt mig dette paa dine Fædres Sprog. Latin er mig en Væderfugelig.“

Ben Hur tog Brevet og begyndte at læse: „Mesfala til Gratus“ . . . Saa stoppede han pludselig, — han havde følt som et Stik i Brystet ved de Ord.

„Na!“ sagde Scheiten.

Ben Hur bad ham undskyldte — og gav sig igen til at læse. Men hans Sindebevægelse var saa stor, at han to Gange maatte gøre Ophold, medens han overfætte Besvarelsen af Brevet, hvori Mesfala erindrede Gratus om Familien Hurs Stæbne. Saa kom han til det Sted, hvor der stod: „Du erindrer nok fremdeles, at Du med Hensyn til Familien Hur traf saadanne Bestemmelser, som vi begge den Gang ansaa for de virksomste til at sikre Opfyldelsen af vort Hjem, nemlig de paagældendes Tavshed og utvivlsomme, om end naturlige Død.“ . . .

Videre kom han ikke: han bøjede hovedet og skjulte Ansigtet i sine Hænder. „De er døde! — døde!“ mumlede han. „Jeg er den eneste Overlevende!“

Scheiten sad lidt og saa paa ham; saa rejste han sig og sagde: „Om Forladelse, Søn af Arrius! læs Du det Brev i Entrum! Naar Du føler Dig stærk nok til at meddele mig Refsen af Indholdet, kan Du lade mig læse.“ — Dermed gik han.

Ben Hur sad længe som et Blyt for sin Sorg. Men endelig mandede han sig op og gav sig igen til at læse. Han kom til det Sted: „Du ved, hvad Du befalede angaaende Misbæderens Moder og Søster; og naar jeg nu beider Dig meddele mig, om de paagældende lever endnu, eller de er døde —“ Ben Hur studsede og læste Stedet om — og om igen. „Han ved ikke, om de er døde? Lovet være Herren, endnu er ikke alt Haab ude!“ Og i flyvende Fart læste han Brevet ud, og gav sig saa — vejende hvert Ord — til at læse det forfra.

„Nej“, sagde han hen for sig, „de kan ikke være døde! Ellers maatte han have hørt om det!“ — Og han lod Scheiten kalde ind.

„Da jeg opsøgte dit gæstfri Telt, Iherim“, sagde han saa, „var jeg ikke til Sinds at vilde sige Dig andet om mig selv, end at jeg var dygtig nok til at kunne føre dine Heste. Men dette Brev her har bragt mig til at forandre Beslutning, saa meget mer, som vi trues af en fælles Fjende. Lad mig nu først læse Brevet for Dig; bag efter skal jeg give Dig alle de Forklaringer, der behøves.“

Scheiten hørte tilfældigt efter, medens Brevet blev læst op. Først da Ben Hur kom til det Sted, hvor Mesfala talte om „Forræderer Scheit Iherim“, gav det et Sæt i den gamle; og da han hørte videre om, at Maxentius rimeligvis vilde lade ham, Scheiten, føre til Rom, fik han op som ude af sig selv. Hans Øjne stod Vn, han strakte begge Arme i Vejret og rystede de knyttede Hænder. — „Mig! Scheiten over 10,000 beadværnde Ryttere?“ streg han. „Ved alle Guder — undtagen Roms! naar skal dog denne Uforfæmmede faa Ende! Jeg er en fri Mand over et frit Folk — skal jeg leve som en Hund, der ikke tør krybe, uden som dens Herre vil? Stal hvad jeg ikke ikke længer være mit? Maa jeg ikke trække Vejret, uden af Romernes Naabe? . . . Na! gid jeg dog var ung, gid jeg kunde ryste tve, ja blot ti Aar af mine Studre!“

Han skar Tænder og rev sig i Stæget og for med lange Skridt frem og tilbage i Teltet. Saa, pludselig, blev han staaende overfor Ben Hur og greb ham i Stud-dren:

„Hvis jeg var i dit Sted, Du — naa! nu ingen Forsikelse længer mellem os to! — Du Søn af Hur . . . Søn af Hur, siger jeg . . .!“

Det gav et Ryk i Ben Hur, og han blev ligbleg: for første Gang i mange Aar kaldte een ham ved hans fædrene Navn! . . . Forbavet og forvirret stirrede han paa Araberen, hvis Øjne gnistrede af Forbitrelse.

„Hvis jeg var i dit Sted, Søn af Hur“ (Ordene bruste som en Frys ud af Munden paa den gamle), „hvis jeg havde blot Halvdelen af dine Kræfter og bar paa blot Halvdelen af dine Lidelser, — aldrig . . . aldrig vilde jeg unde mig selv Mist eller No! Jeg vilde gaa fra Land til Land og hilske Fjollene op! Kunde jeg ikke faa Hjælp andet Steds, saa søgte jeg den hos Partherne! Og vilde ikke Menneskene, saa gik jeg til Dyrene, til Ulvene, Løverne, Tigrene, ligegyldigt hvem, blot jeg kunde faa tilintetgjort min Fjende! Ætte en eneste Romer skulde staaes, alt hvad romersk er skulde gaa op i Quer! Om Nationen vilde jeg tigge Guberne, at de skulde staa mig bi med alle Rædfler, — Storm, Hede, Tørste, Kulde, alle de Luftens navnløse Gift, som dræber Mennesker til Lands og til Vands! Jeg vilde ikke sove, jeg vilde ikke . . . ikke . . .“

Vejret gik fra ham; han skænnede og dred Hænderne og lod sig falde ned paa Divanen. Der sad han længe tabs, udmattet af sin Hidtsighed.

„Sig mig, Scheit, hvordan fik Du det Brev?“ spurgte omsider Ben Hur.

„Mine Folk, som passer paa Vejene mellem Byerne, har taget det fra et Bud.“

„Ved man, at det var dine Folk?“

„Nej, de gaar for at være Røvere, som jeg egentlig skulde fange og staa ihjel.“

Der blev igen en Pause. Saa sagde Ben Hur: „Du kaldte mig for Søn af Hur, Scheit! Det er mit fædrene Navn. Men hvor faldt Du paa at kalde mig saadan?“

(Fortsættelse.)